

**Karel SOUDAN
(1951 - 2022)**

Ik heb Karel oppervlakkig leren kennen als vader van een van mijn fijnste vrienden ergens op het einde van het vorige millennium. Door een toevalligheid kwam ik na de afronding van mijn doctoraat bij hem op de faculteit terecht. Dat was in 2003 – het laatste jaar van UFSIA.

Ik heb Karel toen pas echt goed leren kennen als vicedecaan en later decaan. Maar voor mij werd hij veel meer. Hij werd een mentor, iemand die luisterde, opties overwoog en me hielp de juiste keuzes te maken. Ja, hij heeft me als zijn pupil geadopteerd. Als een van de velen heb ik later begrepen. Doe goed en zie niet om, moet zowat het motto geweest zijn waarmee hij vele studenten, assistenten en beginnende docenten heeft begeleid op weg naar volwassenheid, bij moeilijke keuzes, in twijfel, bij tegenslagen of wanneer het lot ons beter gezind was. Hij was als mentor en promotor streng en veeleisend, maar steeds met oprecht, vaderlijk advies.

Karel was de man van de caritas, voor wie alle studenten gelijke kansen moesten krijgen, de sponsor van de cursusdienst Weduc, initiatiefnemer van reizen, prachtige gebeurtenissen zoals het eredocoraat van John Nash en dies meer.

Hij was een man met een grote visie, eruditie, zin voor kwaliteit en hij had de analytische scherpte van een ingenieur.

Hij was een gedreven professor, een echte analytische ingenieur, maar ook een soms liederlijke, soms ernstige peter van de studentenclub van de faculteit, de Wikings. Het brede lint van de Wikings lag zichtbaar op de kast op zijn bureau. Hoe trots moeten die studenten toen niet geweest zijn.

Karel was ook de bezieler van de TEW-afstudeer-BBQ's, waar fantastische anekdotes over de ronde doen, hij was de drijvende kracht achter Alumni Nieuwsbrief en Alecheia enzovoort.

Karel stond dicht bij de studenten en vergat in de jezuïetentraditie het ware doel van de universitaire opleiding en vorming niet uit het oog. Steeds bijleren, steeds verfijnen, steeds houding in acht nemen ... Ook mij suggereerde hij me om in het belang van mijn toekomst economische studies aan te vatten – na de werkuren evenwel. Het advies viel niet in dovemansoren en de doctor in de taalkunde en filosofie werd econoom.

In 2008 was ik wat uitgekeken op mijn taken en vertelde hem waarom. Ik kreeg wat later de oplossing aangereikt door hem. Karel gaf me de kans om business ethics te doceren. Die verantwoordelijkheid kwam met de blanco cheque om het opleidingsonderdeel uit te bouwen tot 'Sustainable business' (duurzaam ondernemen).

Zijn vertrouwen was grenzeloos net als de verwachtingen. De eerste praktijkprojecten bij bedrijven volgden, extra activiteiten ontstonden, de bal was aan het rollen. Zo heb ik mijn echte roeping gevonden als ondernemer in het niemandsland tussen business en universiteit.

Soms begreep ik Karel niet goed – of beter niet onmiddellijk. Zoals toen hij zich wilde mengen in rectorverkiezingen. Ik weet nu dat hij het als een plicht zag. Zonder een realistische kans op succes maakte Karel duidelijk dat zijn visie op een lerende gemeenschap toch door velen gedragen werd. Ik herlas zijn tekst uit 2008 en deel graag enkele woorden hier als eerbetoon aan hem:

De notie Lerende Gemeenschap vertolkt een idealistische visie op de Universiteit, de “universitas” als een “gemeenschappelijke totaalonderneming”, die teruggrijpt naar de klassieke leerdenkbeelden uit het antieke Hellas.

Gedreven door nieuwsgierige verwondering over de mens en de wereld, samen zoekend en denkend, leert de mens zichzelf kennen en zijn medemens, in een socratisch gesprek of samen op weg, kuierend en in draf, als Aristoteles en zijn leerlingen.

Leren en aanleren, onderzoeken en onderrichten is een gemeenschappelijk project van mensen die zich verbinden in wetenschap, die samen in dialoog treden en zich als gemeenschap ten dienste stellen van die grotere gemeenschap der mensenmaatschappij.

De visie blijft actueel. Karels ideaalbeeld is immers niet onderhevig aan mode, noch slijtage van onderdelen die tot alsmaar grotere toleranties leidt.

Karel had een tegendraadse reputatie die hij verzoette door zijn speelse humor en schrandere satire. Het is een eer Karel als collega, mentor en vader van een vriend gekend te hebben. Hij leeft door in zijn beide zonen en in de honderden studenten en mensen in binnen- en buitenland op wie hij een stempel heeft kunnen drukken, wier leven hij rijker heeft gemaakt.

Na vandaag vervolgen wij samen onze levenswegen. Wanneer ik over twee weken aan het decanaat voorbijwandel, waar ik zo dikwijls met hem kon spreken, zal het met droefheid zijn. Maar ook trots en dankbaarheid in de wetenschap dat ik vandaag nog steeds verbonden ben met hem als persoon en met zijn en mijn faculteit, waar anderen vandaag de traditie voortzetten.

Dank u Karel voor alles!